

gør enhver Besiddelse i disse Tider (*Schoolin.*: Ogsaa Sjælland!) Ja, ogsaa Sjælland, hele vor Tilværelse rummer en Fare. Besiddelsen af de vestindiske Øer rummer selvfølgelig ogsaa en Fare. Jeg tror imidlertid, den har været større tidligere under Krigen end i dette Øjeblik, men det har jeg ingen Interesse af at komme ind paa; og efter den Forhandling, vi har haft, tænker jeg ikke, der er nogen, der har Interesse af at drøfte dette Faremoment i det hele.

Dernæst er det ogsaa af denne Forhandling fremgaaet, at en Udsættelse af Afgørelsen ikke er umulig. Der er gjort Indvendinger mod en Udsættelse, og Udenrigsministeren mener, at den ikke er betimelig og ikke heldig, men som umulig er den ikke blevet karakteriseret fra nogen Side. Saaledes som Sagen er blevet forelagt ikke alene her, men for Offentligheden i det hele, er det min Mening, at det vilde være heldigt, om Sagen ikke skulde afgøres paa staaende Fod, men kunde udsættes, og navnlig vilde det være heldigt, hvis det var muligt, at Sagens Afgørelse kunde vente, til Krigen er sluttet, thi derved vilde megen Klarhed komme frem i vort Folk om det hele Forhold. Men det er jo muligt — jeg tør ikke sige noget bestemt derom —, at Afgørelsen ikke kan vente saa længe, thi vi ved ikke, naar denne Tilstand indtræder. Men hvis en saadan Udsættelse ikke er mulig, mener vi fra vor Side, at Sagen i alt Fald bør forelægges Vælgerne. Det har jeg paa mit Partis Vegne givet Grunde for, og jeg tror, at den Forhandling, der er ført her, ligesom har sat en Streg under disse Grunde og fremhævet dem. Jeg tror, at der ude i vort Folk vil rejse sig en meget stærk Misstemning, hvis denne Rigsdag nu i Løbet af nogle faa Dage afgjorde dette Spørgsmaal paa Baggrund af den skete Fremlæggelse.

Den højtærede Udenrigsminister nævnede i Gaar, at jeg havde henvendt mig til ham, da han blev Minister og fik de grønlandske Sager under sig, med Anmodning om at huske paa ved forekommende gunstig Lejlighed, at det vilde være nyttigt for os at skaffe os Magternes Anerkendelse af vor Højhedsret over hele Grønland, ogsaa den ubeboede Del af Landet. Det husker jeg meget godt. Jeg har overfor alle de skiftende Ministerier fremhævet dette, og jeg er taknemmelig mod den højtærede Udenrigsminister, fordi han har husket det. Værre er Forholdet dog ikke imellem Ministeriet og mig, end at jeg, naar der ved dets Initiativ sker noget, jeg

synes godt om, kan anerkende det, og den højtærede Indenrigsminister skal altsaa have Anerkendelse for dette.

Naar den højtærede Indenrigsminister saa stærkt fremhævede, at der er Fare ved at tage Valg paa dette Spørgsmaal, tror jeg, han tager fejl. Jeg har ikke hørt noget om, at der ikke kunde gives det danske Folk Tid til at træffe Bestemmelse i Sagen. I den Traktat, der er affattet, og som vi har gjort os bekendt med, er der ikke sat nogen Tidsfrist, og jeg kan ikke tænke mig, at man i de amerikanske Fristater kan tage nogen som helst Forargelse af, at Vælgerne i et frit Land bliver spurgt om et saadant Spørgsmaal som dette. Men der kan være Fare ved her i Landet at afgøre det uden at spørge Vælgerne, ikke alene af den Grund, som jeg fremhævede, at Sagen er kommet frem paa en særegen Maade, men ogsaa, fordi vi befinder os i den ejendommelige Stilling i vort Land, at vi har udvidet Valgretten saa stærkt, som Tilfældet er, idet vi har givet Valgret til mere end $\frac{1}{2}$ Million nye Vælgere, som hidtil paa kunstig Maade ved Tidernes Ugunst ikke kan komme til at benytte Valgretten. Da Udenrigsministeren saa stærkt i Gaar fremhævede mit Ansvar ved at ville have Valg, svarede jeg straks i en kort Bemærkning, at det Ansvar vilde jeg gerne bære, og det vedkender jeg mig. Jeg tør derimod ikke være med til at tage Ansvaret for, at Sagen afgøres — uden at man spørger Vælgerne — af denne Rigsdag, som efter min Mening ikke har nogen Kompetence til at afgøre dette Spørgsmaal. Den har vel nok en juridisk Kompetence, det bestrider jeg ikke, men den har ikke virkelig Kompetence, som er givet den af Vælgerne.

I øvrigt har Forhandlingen givet mig det Indtryk, at Ministeriet og dets Venner har været ilde stedte, thi naar den højtærede Finansminister stillede sig op, som han gjorde, overfor mig og mente, at min politiske Stilling var dikteret af personlige Hensyn, saa har Finansministeren stillet sig paa et Standpunkt, hvor jeg ikke ønsker at staa ved hans Side. Jeg har set i Aviserne, at et Tilraab nede fra Salen: „i lige Maade“ er blevet tillagt mig, men det kom ikke fra mig. Jeg ønsker ikke at staa ved Siden af Finansministeren, naar han optræder paa den Maade overfor Medlemmer her i Salen. Jeg har aldrig nogen Sinde hverken overfor dette Ministerium eller dets Medlemmer givet det Udseende af, at deres Politik kun var dikteret af Ønsket om selv at blive Ministre